

Веднага задъ низкия дуваръ се зачу лай. Едно рошаво куче се преметна до нозетъ имъ и заскача.

— Сега, ходомъ маршъ, право въ кжпинака надъ голѣмия дрѣнъ! — изкомандува Савата. — Узрѣли сж вече. Ей такива нѣ, като лешници.

И босоногата дружина защапа изъ прашнитъ улички. Горещъ день лежеше надъ Божурово. Градчето спѣше въ трепетния въздухъ. Изъ уличкитъ нѣмаше хора. Само подъ черницата, въ пазаря, кафеджията поливаше за хладъ. Синитъ скали, отсреща, бѣха като стъкло.

Следъ часъ, дружината бѣ вече опоскала кжпинитъ и слѣзе при извора на аязмото. Съ изцапани бузи и устни, натежнѣли отъ яденето, тѣ налѣгаха подъ стария орѣхъ. Долу се разтилаше широкото поле. Въ единия му край, презъ върбалака, се бѣлѣеше зданието на станцията. Едно малко пушече се появи нататъкъ, порастна и се удължи. А следъ минута се чу проточениятъ писъкъ на машина.

— Влакътъ! — извика Коста. — Заминава!

Момчетата се вдигнаха на лакти и жадно впериха очи нататъкъ. Като го-